

Jedovatý brečtan

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Martin Bínovský	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Martin Bínovský

O knihe

Reklama ponúkajúca kilogram zlata za jediný pohlavný styk s mimozemšťankou z planéty Atlas podnecuje manželský pár k odvážnemu rozhodnutiu. Phil, nepriebojný muž zničený náročnou prácou, a jeho materialistická žena Karen čelia absurdným situáciám, ktoré odhaľujú slabosti ľudských hodnôt. Zdanlivo jednoduchý "obchod" však skrýva otázky o hraniciach, sebaúcte a následkoch bezmyšlienkovitého konania.

V satirickej sci-fi poviedke Jedovatý brečtan autor mieša čierny humor s prenikavými otázkami o komercii a morálnych dilemách, pričom na pozadí nechýba ani nečakaná mimozemská invázia.

Jedovatý brečtan

„Atlasanky sú mimoriadne citlivé a pozorné stvorenia, ktoré vám po celý čas vášho pobytu zabezpečia maximálny komfort, zlepšia váš sexuálny život a najmä finančnú situáciu,“ rozprával príjemným hlasom štíhly muž vo svetlomodrom obleku. Vlasý mal uhladené dozadu a v ruke držal žiarivú tehličku.

„Jeden kilogram zlata iba za jeden pohlavný styk s niektorou z týchto exotických krások, to je dobrý obchod, čo povieť?“

Mladík ukázal palcom za seba, kde sa presne v tej chvíli začali promenádovať ženy z planéty Atlas vo vyzývavých šatách, ktoré viac odhaľovali, než zakrývali. Stavbou tela sa atlasanky podobali pozemšťankám, avšak farbu kože mali fialovú ako levanduľa a oči obrovské a výrazne vystúpené, akoby ani nepasovali do ich očných jamiek a každú chvíľu chceli vypadnúť.

„Na planéte Atlas sa pred niekoľkými desaťročiami objavilo záhadné ochorenie, kvôli ktorému sa atlasankám rodia iba potomkovia ženského pohlavia. Pomôžte tejto mierumilovnej rase na pokraji vyhynutia zabezpečiť ich budúcnosť a zaistíte sebe a svojej rodine lepší život. Navštívte jednu z našich pobočiek a dozviete sa viac.“ Mladík sa usmial, ešte raz ukázal za seba a nakoniec na divákov pred obrazovkami žmurkol.

Phil Norman kútikom oka pozrel na svoju ženu a pobúrene pokrútil hlavou. Čakal od nej podobnú reakciu, tá však len bezvýrazne hľadela pred seba. Obrátil teda svoju pozornosť späť na obrazovku.

„Táto geniálna zubná pasta vyrovná váš chrup už po pár použitiach,“ informoval prešedivený pán v bielom plášti a výrazne, ba až neprirodzene pri tom artikuloval. „Oral Herbal Dental Plus, odporúča deväť z desiatich stomatoidov poslednej generácie.“

„Telka, vyber niečo pre Karen,“ prikázal Phil a napravil si okuliare, ktoré mu pre úzky koreň neustále padali z nosa.

„Pre vašu manželku môžem odporučiť Nahé nákupné maniačky alebo Zámenu robotov,“ ponúkol možnosti pomerne starý model inteligentného televízora.

Phil úkosom pozrel na manželku. Karen sa krátko zamyslela a vybrala program, v ktorom sa zmätení humanoidní sluhovia museli vysporiadať so zmenou prostredia a prispôsobiť sa návykom výstredných zbohatlíkov. A to bol pre na mieru naprogramovaných robotov zakaždým veľký problém.

Televízor spustil vybraný program a harmonický ženský hlas zažalal svojím majiteľom príjemné pozeranie.

Počas ďalšieho reklamného bloku sa na obrazovke opäť zjavil ulizávaný mladík so svojou podivnou ponukou. Karen spozornela. Tá zlatá tehlička na ňu pôsobila ešte prítlačivejšie, než pred pár minútami, keď reklamu videla po prvýkrát. Keď si uvedomila, že ju od nej delí len jeden Philov sex, cítila sa, akoby ju už takmer držala v rukách.

Hypnotizovala ju.

Prihovárala sa jej.

Je to len niekoľko sekúnd Philovej námahy, dočerta! uvedomila si a začala premýšľať o tom, akú má zlato vlastne hodnotu. *Všade rozprávajú, že je ho nedostatok, lebo ho vraj začali používať ako palivo pre vesmírne lety, ale čo si za tú tehlu, dofrasa, môžem kúpiť?* Z úvah a prepočtov ju napokon vytrhol Phil, keď aj tentoraz nad reklamou pokrútil hlavou a poznamenal:

„To je hrozné toto... naozaj... Kam tento svet speje?“

A tak Karen nadvihla obočie a hlavou zavrtela aj ona.

Neskôr si zistila, že za také množstvo zlata by si mohla kúpiť krásny nový autodron, kabátik Prada meniaci vlnové dĺžky odrazeného svetla, vďaka čomu by ho mohla nosiť vždy v takej farbe, v akej by ho práve nosiť chcela, a vyšlo by jej aj na vytúženú dovolenku na Mars.

„Doriti!“ skonštatovala nahlas a od toho momentu už nemyslela na nič iné.

Keď sa nasledujúci deň vrátil Phil zo svojej mizerne platenej práce v továrni na výrobu robotov, kde opravoval robotov, ktorí v továrni pracovali, našiel Karen v kuchyni za stolom. Tvár mala ukrytú v dlaniach a plakala.

„Karen, zlatko, stalo sa niečo?“ opýtal sa a neisto podišiel k nej.

Pozrela naňho. Po tvári jej stekali slzy ako hrachy, zmiešané s mejkapom.

„Netvár sa, že to nevieš!“

„Nie, naozaj neviem, čo sa stalo,“ odvetil nechápavo.

Karen sa rozplakala ešte viac. „Sme chudobní, Phil. Poplatila som všetky účty a nezostalo nám nič. Nemôžem si kúpiť nič z toho, čo by som chcela...“ Opäť si tvár schovala do dlaní a dodala: „S nšchný, Fil.“

„Prosím? Nerozumel som.“

Dlane sa rozostúpili ako more pred Mojžišom a jej pohľad oznamoval: Teraz ti niečo poviem a neopováž sa mi oponovať!

„Povedala som, že si neschopný, Phil! A ja som hrozne nešťastná. A ešte k tomu tá vec, že nemôžem mať deti... Neznášam tento život! Nemala by som mať takýto život!“

Zaskočený Phil sa začal nervózne prechádzať po kuchyni. *Čo teraz?* pýtal sa sám seba. *Ako mám na toto reagovať?* Napokon zastal, napravil si okuliare a otočil sa k manželke. Na plešine sa mu zjavila nepríjemná kvapka potu.

„Urobím všetko, čo bude v mojich silách, aby si sa mala lepšie, naozaj. Zoberiem si nadčasy... alebo... alebo si nájdem ďalšiu prácu!“

„To nebude stačiť,“ odvetila a hneď mu aj navrhla riešenie: „Mal by si ísť na ten Atlas.“

„Prosím?“ Utreľ si protivnú kvapku, ktorá ho poštekľila pri koreni nosa. „Kamže mám ísť?“

„Dostaneme tehlu zlata, Phil. Náš život sa konečne zmení!“

„To nemôžeš myslieť vážne.“ Phil sa rozpačito zasmial a pokrútil hlavou.

Karen ho niekoľko dlhých sekúnd prevrávala pohľadom.

„Dočerta, Phileas Raymond Norman, buď trochu chlap! Oplodni jednu z tých prišer a dones domov to zlato! Potrebujeme ho!“

Hlava mu samovoľne poklesla medzi ochabnuté plecica. Keby bol Phil korytnačka, mal by to jednoduchšie. Ukryl by sa do panciera a prečkal by tam celý ten humbuk okolo zlata a tej prekliatej planéty. Keďže ale korytnačka nebol, bolo mu jasné, že nakoniec vykoná to, o čo ho jeho manželka žiadala. Žiadna iná možnosť neexistovala. *No čo*, povedal si, pretože chcel myslieť pozitívne, *trocha dobrodružstva mi neuškodí*.

Nemohol sa však mylíť viac.

Po tom, čo na druhý deň navštívil pobočku spoločnosti, ktorá zájazdy na Atlas organizovala, vyplnil jednoduchý dotazník a podpísal hrubú zmluvu, absolvoval Phil ešte lekárske vyšetrenie, počas ktorého sa dozvedel, že je dostatočne plodný a schopný letieť do vesmíru.

O dva dni neskôr už nepokojne prekračoval z nohy na nohu vo vestibule obrovského medziplanetárneho letiska v Nashville.

„Čo si taký napätý? Uvoľni sa trochu, preboha,“ napomenula ho Karen, sediaci na pohodlnej čalúnenej lavičke a vychutnávajúca si kvalitnú taliansku kávu z letiskového automatu Nescafé. Na očiach mala obrovské slnečné okuliare, vďaka ktorým mohla nepozorovane pozorovať množstvo atraktívnych mužov, ktorí sa vo vestibule letiska zdržovali.

Určite aj oni cestujú na Atlas, pomyslela si a začala tým mimozemským ženám závidieť. Nie však to, že niektorá z nich bude musieť spať s Philom, ale napríklad toho opáleného a vyšportovaného chlapca, ktorý na ňu práve pozrel a na ktorého ona v rovnaký moment žmurkla. Potom si spomenula na svoje okuliare a sklamente si povzdychla. Mladík sa medzitým bez akejkoľvek odozvy stratil v dave.

„Mám strach, Karen. Prvýkrát niekam poletím a hneď to má byť mimo planéty,“ zavzlykal Phil a chrbtom ruky si zotrel pot z čela. „Je to hrozne stresujúce, všetky tie hologramy, svetlá, kopec ľudí... Bolí ma z toho hlava. Čo ak sa niekto z nich bude chcieť tam hore odpáliť? V poslednom čase sa to deje často, že sa ľudia odpaľujú v prostriedkoch hromadnej dopravy.“

Karen zagúľala očami. *Ako je možné, že som s touto atrapou chlapa skončila práve ja?* povzdychla si v hlave.

„Prestaň! Nikto sa neodpáli, zase zbytočne stresuješ. Od letušky si vypýtaš jednu kapsulu na spanie a keď sa zobudíš, budeš na Atlase. Tam len urobíš, čo máš a ideš domov. Za dva dni si spať, tak láskavo prestaň s tými blbosťami.“

„Fajn, fajn,“ prikyvoval Phil. „Asi máš pravdu.“ Prešiel k lavičke a posadil sa vedľa manželky. Tam si ešte chvíľu nervózne šúchal dlaňami po stehnách. „Ty ma vieš vždy upokojiť.“

To vidím,“ odfrkla Karen a pohľad presunula na mladého blondiaka, ktorý práve vošiel do jej zorného poľa. Zreničky sa jej rozšírili a končekmi prstov si začala mimovoľne hladkať krk. *Ahoj, ty sexi zajko. Mamina je pripravená, stačí len prísť a vziať si ju. No tak, nehanbi sa, mamina čaká...*

Hoci bol vzduch vo vesmírnom plavidle príjemný, ani vlhký, ani suchý, i tak sa Philovi dýchalo ťažko. Tričko mal už tretíkrát prepotené, v ústach sucho a nepríjemnú pachuť. Aby si skrátil čakanie na odlet, obzeral sa okolo seba a prezeral si loď. Bola krásna, plná najmodernejšej techniky a luxusných doplnkov, všetko vyrobené z najkvalitnejších materiálov, no napriek tomu jej Phil nedôveroval. Z práce vedel, že mechanické veci sa občas kazia.

Keď si na koženom sedadle konečne našiel polohu, ktorá mu ako-tak vyhovovala, do pozoru ho dostala holografická letuška. Z ničoho nič sa zjavila v priestore pred ním a ruky mu inštinktívne vystrelili dopredu.

„Vitajte vo vesmírnej lodi spoločnosti Bolt,“ prehovorila príťažlivá trojrozmerná vizualizácia. „Ďakujeme, že ste sa rozhodli letieť s nami a veríme, že si nasledujúcich štrnásť hodín letu užijete. Ak budete mať akékoľvek otázky, alebo požiadavky, neváhajte stisnúť zelené tlačidlo so symbolom telefónu, ktoré sa nachádza priamo nad vami. Ešte raz vám v mene spoločnosti Bolt prajeme príjemný let a nezabudnite nám napísať kladnú recenziu,“ dohovorela letuška, milo sa na Phila usmiala a vyparila sa ako dajaký duch.

„No to určite!“ ozval sa rozhorčene chlapík z vedľajšieho sedadla. „Nasrať!“ Zavalitý muž s ryšavými vlasmi a potetovanou tvárou sa otočil na Phila a zodvihol varovný prst.

„Ak im dáme vpohu recenziu, nabudúce si za let zaúčtujú dvakrát toľko. Ich praktiky sú čierne ako Guinness, to mi verte, kamko.“

„Vy si vari túto cestu platíte?“ opýtal sa zvedavo Phil.

„No... to nie...“ Ryšavec sa na moment zamyslel. „Ale šetky lety potom pôjdu s cenou hore. Šak to poznáte, domino efekt.“

„To mi nikdy nenapadlo,“ odvetil Phil a snažil sa tváriť, že o mužových slovách premýšľa. „Zaujímavý názor.“

Ryšavec sa usmial, oprel si hlavu o ergonomicky tvarovanú opierku a spokojne zatvoril oči. „Veru. Osrať tie ich recenzie. Aj tak sú to šetko kraviný.“

O pár sekúnd nato sa loď s kapacitou bezmála štyritisíc osôb zatriasla obrovskou silou a vyrazila na cestu.

Let trval takmer štrnásť hodín. Na medziplanetárnom letisku v hlavnom meste planéty Atlas pozemšťanov privítali podivní trpaslíci s tromi očami a šiestimi končatinami. Naložili ich do vozidiel pripomínajúcich stonožky a zaviezli priamo pred stredisko, v ktorom mal prebehnúť proces oplodnenia.

Bola to kupolovitá budova v centre mesta, aké Phil jakživ nevidel. Vyzeralo síce podobne ako mestá na Zemi, malo vysoké budovy, spleť ulíc rôznych širok a dĺžok, či obytné štvrte, avšak celé bolo prerastené gigantickými popínavými rastlinami.

Je toto ešte stále mesto, alebo už džungľa? prebehlo Philovi hlavou, keď sa po vystúpení zo stonožkobusu obzeral okolo seba.

Následne spoločne s davom vykročil k budove, husto obrastenej rastlinami s veľkými tmavozelenými listami. Počas chôdze si dával pozor, aby o niektorú zo stoniek, ktoré sa plazivo tiahli všade okolo neho, nezakopol. Doktoré mohli byť hrubé dobrých štyridsať centimetrov. Okamžite pochopil, prečo vozidlá, ktoré ich sem doviezli nemali kolesá, ale desiatky masívnych mechanických nôh s ohybnými kĺbmi.

Vo vestibule budovy sa s návštevníkmi zo Zeme zvalili mimoriadne atraktívne atlasanky v priliehavých rovnošatách a začali ich rozdeľovať do skupín. Phil napočítal, že v každej skupine bolo presne šesťdesiatdvať mužov. Jednotlivé skupiny potom posielali do niektorej zo siedmich chodieb na konci obrovitánskej vstupnej haly.

Proces prebiehal plynulo, očividne v tom tieto bytosti mali prax.

Phil sa medzi mužmi vo svojej skupine cítil ako balón nafúknutý héliom vo výškovom pásme pre autodrony, čiže nesvoj. Všetci počas chôdze cez výrazne osvetlenú chodbu žartovali, debatovali o tom, aké asi budú atlasanky v posteli, poskakovali od nedočkavosti, on jediný sa potil, pôsobil nervózne a ledva prepletal nohami.

Zrazu sa pri ňom zjavil ryšavec a tváril sa podobne. Tiež sa výrazne potil a neustále sa obzeral okolo seba.

„Podľa mňa na nás chcú robiť pokusy,“ prezradil Philovi, keď sa ich pohľady stretli. „Vyoperujú nám semenníky, abo dačo také.“

Phil si utrel kvapky potu z čela a napravil si okuliare. Mozog mu aj navrhoval, aby sa okamžite otočil a ušiel, no kráčaľ ďalej. Vedel, že Karen by mu to nikdy neodpustila.

„Prečo ste sem potom išli?“ opýtal sa muža.

„Kvôli zlatu. Potrebujem tie prašule, preto som ochotný to risknúť. Ale nech mi skúsia dačo urobiť, potom uvidia, aké mocné sú tieto írské kladivá!“ Ryšavec zodvihol ruky a výhražne ich zovrel v päst.

Phil sa zahľadnel na potetované hánky ryšavca, mal ich priamo pred nosom, a uznanlivo prikývol.

Na konci chodby návštevníkov očarila majestátna okrúhla dvorana s vysokým stropom a množstvom dverí, ktoré sa s malými rozstupmi tiahli po celom jej obvode. Atlasanky, ktoré tam čakali, privítali mužov priateľskými úsmevmi a po jednom ich začali odvádzať k dverám.

Čoskoro prišiel rad aj na Phila. Podišla k nemu sympatická atlasanka s krásnou fialovou pokožkou a nastavila mu ruku. Phil sa nesmel pokúsiť o úsmev, svoju ruku položil na jej a spoločne vykročili. Tá pozornosť sa mu páčila. Opäť sa cítil príťažlivý ako za mlada. Odrazu sa pochybnosti o tom, či dokáže urobiť to, kvôli čomu sem pricestoval, rozplynuli ako dym.

„Nech sa páči,“ prehovorila atlasanka spevavým hlasom, keď zastali pri dverách.

Phil sa zdvorilo poďakoval, otvoril dvere a opatrným krokom vstúpil do tmavej miestnosti. Dvere za ním sa zatvorili.

„Dobry deň,“ vyriekol nesmelu a nad hlavou sa mu rozsvietilo slabé červené svetlo. Jeho pohľad si pre seba okamžite ukradla krásna mimozemská žena. Ležala na posteli, prikrýta len tenkým kusom látky. Jej veľké, zvodné oči sa upierali na Phila.

„Vitaj, ty krásny človek z planéta Zem,“ vyriekla. Hlas mala príjemný a jemne zamatový. „Už som sa teba nemohla dočkať.“

Nato kus látky odhodila kamsi za seba.

Phil preglgol. Srdce mu začalo divoko búšiť a čelo sa mu orosilo ešte viac. Potom si ho atlasanka zavolala k sebe na posteľ, kde spoločne vykonali to, kvôli čomu Phil na planétu Atlas pricestoval.

Na Karen si počas aktu nespomenul ani raz.

O niekoľko týždňov prileteli Phil a Karen do Arcadie, najvyhľadávanejšej dovolenkovej destinácie na Marse. Arcadia sa nachádzala v kupole, ktorá bola na štvrtej planéte slnečnej sústavy vybudovaná len nedávno, okamžite sa však pre jej prepracovaný ekosystém stala dovolenkovým hitom.

Ubytovali sa v apartmáne luxusného päťhviezdičkového hotela s výhľadom na pláž s nádherným zlatistým pieskom, pochádzajúcim z jedného z mesiacov Marsu, s vírivkou na terase a s kúpeľňou z čierneho mramoru. Dokonca na nich v apartmáne čakal aj ich osobný humanoidný pomocník, pripravený kedykoľvek im upratať, namiešať drink, či urobiť masáž.

„Pozri na tú krásu,“ zhĺkla Karen, keď vyšla na terasu a zahľadela sa zo štyridsiateho siedmeho poschodia na pláž pod hotelom. Z tej výšky vyzerala ako lúpačka a ľudia na nej ako zrnká maku.

Phil vyšiel za ňou a vyklonil sa cez bezrámové sklenené zábradlie. Okamžite sa mu zatočila hlava. Odstúpil a takmer padol na zadok, keď sa potkol o ležadlo z masívneho dreva z mart'anskej borovice. Tackavým krokom sa vrátil späť do apartmánu a išiel si opláchnuť tvár.

„Čo je to, došľaka, s tebou?“ opýkala sa ho Karen, keď o niekoľko minút vyšiel z kúpeľne. Bol bledší ako košeľa, ktorú mal práve na sebe a jeho čelo sa lesklo potom viac než zvyčajne.

„Nie je mi dobre. Asi na mňa čosi lezie.“

„Typický Phil Norman!“ rozhodila rukami Karen. „Vždy, keď sa z niečoho teším, ty to musíš pokaziť!“

Phil si pretrel čelo. „Asi by som si mal odmerať teplotu,“ prehlásil. Potom prešiel okolo manželky, ktorá ho po celý čas škrtila pohľadom a odkračala do miestnosti s posteľou v tvare srdca a televízorom cez celú stenu.

„Neopováž sa mi túto dovolenku prekaziť!“ zakričala za ním nepríjemne piskľavým hlasom. „Počul si?“

Phil počul, no nereagoval. Mal čo robiť s tým, aby nevyvrátil obsah žalúdka na pompézny vínočervený koberec. Posadil sa na okraj postele a zaprisahal sa, že po návrate domov už viac nepoletí. *Určite to mám z toho, domnieval sa. Niektorí ľudia by mali zostať nohami pevne na zemi... A najlepšie na Zemi.*

O pár hodín nato to však už nevydržal. Jeho zvierač pažeráka sa znenazdajky uvoľnil a Phil ovracal podlahu v reštaurácii hotela. Stalo sa tak po tom, čo zjedol grilované krevety s wasabi majonézou a mušle na prírodno.

Karen len neveriacky krútila hlavou. *Tak predsa sa ti to podarilo, ty hajzel,* zračilo sa jej v tej chvíli v očiach.

Zbytok večera strávili v apartmáne. Karen vo vírivke, nahnevaná, no s pohárikom v ruke (pravidelne jej ho dopĺňal humanoidný sluha), a Phil v posteli, s bolestivými kŕčmi v bruchu.

Na druhý deň boli prinútení odcestovať domov.

Pravdepodobne mi to neodpustí do konca života, pomyslel si Phil, keď vo vesmírom plavidle kútikom oka pozrel na svoju manželku, zatiaľ čo si končekmi prstov masíroval brucho, ktoré ho bolelo čoraz neznesiteľnejšie. Karen hľadela pred seba, pery mala zovretejšie než zámočnícky zverák a celú cestu s ním neprehovorila ani slovo.

Po návrate domov sa Phil okamžite zvalil na posteľ a sľúbil si, že hneď ráno navštívi lekára. Jeho stav sa neustále zhoršoval a lieky na tlmenie bolesti mu už prestávali účinkovať. Z letargie ho vytrhla až Karen, keď sa ako veľká voda prirútila za ním do spálne, aby mu s nahnevaným výrazom v tvári oznámila, že nefunguje televízor.

„Neviem, čo sa stalo, ale tá posraná telka nejde! Na všetkých kanáloch je len červená obrazovka a ten protivný hlas mi neustále opakuje, aby som zachovala pokoj!“ rozčuľovala sa a rozhadzovala rukami. „Urob s tým dačo, dočerta!“

Phil na ňu pozrel, tvár mal bledú, oči ledva držal otvorené. Túžil jej čosi povedať, ale nemal silu. Možno to tak bolo lepšie, pretože jeho slová by ju určite ranili. Alebo ešte viac rozzúrili. Nech bola, aká bola, Phil ju stále miloval, hoci sa v priebehu rokov zmenila. Miloval ju pred dvadsiatimi rokmi, keď boli obaja mladí a zaujímala ich len surová, čistá láska, a rovnako ju miloval aj teraz, keď on bezvládne ležal v posteli a ona po ňom chcela, aby opravil televízor.

Vtom pocítil prenikavú bolesť v bruchu, akoby ho čosi potiaholo za črevá a začalo ich bezcitne uzlovať. Tvár sa mu nedobrovoľne skrivila bolesťou a do očí sa mu nahrnuli slzy. Zovrel dlane do pästí a zastonal.

Zhoršenie jeho stavu si všimla aj Karen. „Phil? Čo sa deje?“

Phil neodpovedal. Trpel. Zatínal päste, ceril zuby, skrátka bojoval zo všetkých síl. No ani to nestačilo. Voči tomu, čo sa odohrávalo v jeho tele nemal absolútne žiadnu šancu.

Karen uprela zrak na jeho brucho a zmeravela.

To sa začalo neprirodzene dvíhať a klesať, stále viac a viac. Vydúvalo sa raz na jednej strane, raz na druhej, akoby sa odtiaľ niečo chcelo dostať von.

Toto nebudú obyčajné krčie, pochopila.

Vážnosť situácie sa naplno prejavila, keď sa Philovo brucho ešte viac vypučilo, nejakú chvíľu v tomto stave zotrvalo a na tričku sa mu zjavila neustále zväčšujúca sa krvavá mapa.

Napokon sa tričko pretrhlo a z otvorenej rany vytryskla krv.

To už Phil nestonal, ale kričal od bolesti ako zmyslov zbavený. Ústa sa mu zaplňali krvou, ktorú sa mu nedarilo vypľúvať. Netrvalo dlho a začal sa ňou dusiť.

„Preboha!“ vykričala Karen, keď postrehla, že z rany čosi lezie von.

Hoci Phil strácal vedomie, jeho telo sa ešte stále intenzívne triaslo. Nevzdávalo sa, no to čosi, pokryté tmavočervenou krvou a kúskami tkaniva, naďalej rástlo. Menilo svoj tvar, vzrástalo sa, a pri tomto procese pripomínalo rozvíjajúci sa kvet. Nakoniec to vystrelo svoje horné končatiny a ukázalo tvár.

Tvor otvoril oči, veľké a vystúpené. Okamžite potom zaregistroval Karen, ktorej sa v tom okamihu na moment zastavilo srdce.

Niekedy v tom čase Phil skončil. Karen to pochopila, keď zvuky utrpenia utíchli a jeho dlane prestali škrtiť zakrvavenú posteľnú plachtu. Rovnako pochopila, že tento tvor nepochádza zo Zeme.

Miešali sa v nej emócie. Nevedela, či má žiaľ, alebo sa báť. Mala by utiecť? Rada by, ale nohy ju akosi prestali poslúchať. A tak len stála na mieste a s otvorenými ústami pozorovala divadlo pred ňou.

Odrazu tvor vydal zvuk podobný tým, aké vydávajú pozemské novorodeniatka. Ešte viac roztvoril kukadlá a Karen ovládol veľmi intenzívny, nový pocit. Pociťovala lásku a začali sa v nej prebúdať zaprášené materinské pudy.

Pomaly prešla k tvorovi a inštinktívne ho vzala do rúk. *Čo by mi asi tak mohlo urobiť toto rozkošné mimozemské bábätko? pomyslela si. Ty za to nemôžeš, že to Phil nezvládol. Ty si len chcelo na svet, však? Ty drobné, špinavé ňuňu.*

„Kľud, už je dobre,“ vyriekla nežne, keď sa tvor v jej rukách zatrepotal a zavzlykal. „Len si ťa ešte očistím, lebo si celé od krvi. Neboj sa, mamička sa o teba postará.“

Obišla posteľ a opatrne položila drobné stvorenie na čistejšiu stranu matraca.

„Počkaj ma tu a ani sa nepohni,“ prikázala mu.

Tvor ženu so záujmom sledoval. Veselo trepotal ručičkami a nožičkami.

Karen odišla z miestnosti. Keď sa vrátila, v rukách niesla kopy bielych uterákov a balík vlhčených obrúskov. Sklonila sa k stvoreniu a začala ho zbavovať zvyškov jej manžela. Potom nadvihla obočie.

„Takže ty si dievčatko,“ skonštatovala s úsmevom. „Samozrejme, že si. Nádherné, fialové dievčatko.“

Odrazu bola ako vymenená. Mala pocit, že jej život konečne začínal dávať zmysel. Mala peniaze a teraz aj vytúžené dieťa.

„Vieš o tom, že som vždy chcela dievčatko? Budem ti hovoriť Ivy... Nie, nie, budeš sa volať Suzanne, čo ty na to?“

Suzanne otvorila ústočku a vyšlo z nich: „Susssn.“

„Rozkošné,“ vytešovala sa Karen a pohľadila Suzanne po bacuľatej tváričke. To bolo posledné zrozumiteľné slovo, ktoré vo svojom živote vyriekla.

Presne v tej chvíli totiž z drobných úst vystrekla akási tekutina a zasiahla tvár ženy, ktorá sa len pred pár minútami stala matkou.

Karen začala jačať. Pociťovala pálivú bolesť, ktorá jej prenikala pod kožu a rozleptávala svaly a kosti. Následne sa zvalila na koberec, kde sa zmietala v nekonečnom utrpení, snažiac sa zoškriabať si nechtami kožu z tváre, ktorú tam už nemala. Namiesto toho sa jej prsty zmenšovali a menili v bublajúcu, ružovkastú kašu.

Oči sa jej roztiekli ako prvé, preto už nemohla vidieť, ako Suzanne zoskočila z postele, aby na ňu vystriekala zvyšok smrtiacej tekutiny, ktorú v sebe mala.

Miestnosťou sa začal šíriť kyslý zápach.

Potom nasledovalo ticho.

O pár sekúnd nato Suzanne odcupitala zo spálne. Nemala tušenia, čo sa práve udialo. Vedela len, že to, čo vykonala, sa jej náramne páčilo. A tiež cítila, že sa v nej tá zábavná tekutina hromadí opäť.

Na mieste, kde ležali pozostatky Karen, sa medzitým zjavil zárodok prvotnej stonky.

Ozýval sa neznesiteľný hrmot. Obloha stembela ako pri úplnom zatmení slnka. Na ulici pred budovou Kapitulu v americkom Washingtone sa zodvihol hustý kúdol prachu a na zanedbanej ceste pristála monštruózna vesmírna loď, vyzerajúca ako gigantická topánka.

Po chvíli sa zvuky motorov utíšili, a predná, najužšia časť plavidla sa roztvorila ako ústa dajakej príšery. Z lode začali vychádzať bytosti. Tisíce a tisíce bytostí.

Približne meter a pol vysoký obyvateľ planéty Tchuank sa rozhlíadal okolo seba. Zaujali ho rastliny, ktoré sa tiahli všade okolo neho a končili až tam, kde jeho oči dovideli. Vychádzali zo škár asfaltového povrchu, na ktorom práve stál a obopínali planétu, akoby im patrila.

Z výšky táto planéta isto vyzera ako rozbité odrazovadlo, napadlo mladému tchuančanovi a od vzrušenia z čohosi nového sa mu na tele zježilo jeho výrazné ochlpenie.

Neskôr, keď tento mimozemšťan vykonal, čo mal, pozemšťanke, ktorá sa mu predstavila ako Suzanne, pomyslel si, že je škoda, že tu nemôže zotrvať dlhšie, aby planétu Zem lepšie spoznal. *Snád' sa sem ešte niekedy vrátim,* povedal si.

Potom vzal sľúbenú odmenu - dvadsaťpäť litrov mimoriadne vzácnej vody, a vrátil sa domov, aby svojej rodine zabezpečil krajšiu budúcnosť.